

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 2

FEBRUAR 1999

35. årgang

Venter vi på Jesus?

Av Per Bergene Holm

Venter vi på Jesus? Lever vi som om hver dag var den siste, eller lever vi som om vi skulle være her for bestandig?

Hva sier vi med våre liv?

Hår vi blitt som Lot, så bofaste at Gud på særlig vis må dra oss ut før dommen? Lot ble vel kanskje frelst, som gjennom ild, men han fikk ingen med seg. Lever jeg slik i denne verden at jeg ikke får noen med meg? Mine barn og mine omgivelser blir ikke ledet til Jesus ved meg, men finner seg til rette i denne verden og blir lik den? Enda Lot nok forkynte og formante om dommen som skulle komme, så var det ingen som tok ham alvorlig. Selv svigersønnene trodde at han bare drev gjøn med dem, og vi ser hvordan både hans kone og døtre ble fylt av ånden fra Sodoma. Lot talte i mot livet i Sodoma, men alt vitner om at Lots liv talte imot hans ord. Hans sinn var selv dratt mot denne verden og livet der, det hadde svigersønnene erfart.

Hvordan kunne han mene alvor med det han sa om dommen over Sodoma, når han selv hadde funnet seg så godt til rette der? Det er vel ikke slik med oss også, at selv om vi taler om dommen og holder fram nødvendigheten av å bli frelst, så lever vi slik at ingen tar oss alvorlig? Er vi så inntatt i denne verden at alle våre ord faller til jorden som gjøn og overdrivelser?

Vi er i nød

Da Jesus kom til jord, så var det ikke for å vise oss at Gud er glad i oss, at det er fred på jord og alt er vel. Nei, han kom for å skape fred der det var mørke og fiendskap. Han kom fordi vi var under Guds vrede og dom, fordi det var fiendskap og en stengt himmel. Han kom for å frelse oss ut av vår nød. Jes 8:22 taler om situasjonen for det folk som lever borte fra Gud og i fiendskap med ham: «Se, det er trengsel og mørke, angstfullt mørke. De er støtt ut i natten.»

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4649 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:

Sven A. Berglund, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær: Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Postgiro 0801 56 82133
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

33361770 Adr.: 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
Postgiro 0825 07 71534

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Jesus frelser ut av nøden

Men evangeliet forkynner at det er for dette folket, «det folk som vandrer i mørket» og som «sitter i døds-skyggens land», at lyset skal stråle (Jes 9:2). Det vil ikke si at Gud lar nåde gå for rett og glemmer synden, men han sender sin Sønn til soning for deres synder, han lar sin Sønn smake døden og forbannelsen i alle synderes sted, slik at han kan mis-kunne seg over hver den som tar imot Sønnen og hans stedfortredergjerning. Det er redningen fra dommen.

Har vi falt i søvn?

Så er dommen og den evige for-tapelse like reell, men Gud har satt inn i verden en redning og et skjul for dommen, en klippe vi kan fly til: Sin egen Sønn.

Dommen er ikke borte, og de fleste av dem vi lever i blant, også av våre nærmeste, de går mot en evig fortapelse, like grufull som den alltid har vært.

Roper, ikke bare våre ord (det er vel ikke så ofte våre ord roper heller?), - men også våre liv om at det er en himmel å vinne og et helvete å unnfly? Eller lever vi rolige og avslappet i denne verden som om det ikke fantes verken himmel eller helvete, som om framtiden var lys og lang for alle?

L&E

Fører vi de unge inn i vekkelse?

Av Per Bergene Holm

Når våre barn kommer i den alder at de blir bevisst sin egen vilje, så opplever vi trass, sinne, ulydighet mot oss som foreldre, mot andre voksne og mot Guds ord og bud. Slik er menneskenaturen, den er fiendsk mot alt som hører Gud til og enhver autoritet som står i Guds sted. Vår kjødelige og selviske natur vil være sin egen herre og følge sin egen lyst, hevde seg selv.

Når barna kommer i puberteten og blir tenåringer, så våkner enda mer av deres egenvilje og selvbevissthet. De blir selvopptatte, ikke minst merker vi det ved at de blir opptatt av kropp og utseende. De kan stå lange stunder foran speilet og vurdere sitt eget utseende og forsøke å gjøre noe med det. De søker stadig etter aksept og er opptatt av at andre skal synes om dem. De vil bli tatt alvorlig og bli hørt hos de voksne, de vil ha et ord med i laget og ikke lenger bare følge det som andre har bestemt for dem. Ofte vil de da gå sine egne veier og kommer i opposisjon til sine foreldre. De søker ut, de tøyser grenser og krever samtidig å få aksept for det de selv står for og mener.

Psykologien sier: «Gi de unge rom for sitt!»

Psykologer og pedagoger vet å

fortelle oss at det er sunt for barna å få utfolde seg, tøyse grenser og vi som foreldre må for all del ikke ta dette tungt: «Det er naturlig, dvs det er noe vi må lære oss å leve med. At barna smeller med dørene, roper og skriker til deg i sinne, trasser og trosser deg, det må du leve med og ikke ta på vei for. Det viktigste er at barna dine får kjærlighet og trygghet, at de vet at du alltid er der når de har bruk for deg osv. Jo, de trenger nok grensesetting, men grensene må være forståelige og rimelige. En kan ikke forvente at barna og de unge skal rette seg etter grenser de ikke forstår eller ikke synes er rimelige. De må få lov til å prøve og feile, selv om det kan gå veldig på tvers av det vi selv står for og ønsker for våre barn. Og vi må huske på at de verste utslagene vokser de av seg, det går over etter en stund. Så ta det med ro, vis åpenhet og gi de unge tillit og aksept. De må få finne sin vei og sitt ståsted.»

Ungdomsledere i kirke og bedehus sier det samme.

Mange ungdomsledere har lært å tenke på samme måte: «Skal vi nå barna og de unge, skal vi vente at de vil finne seg til rette hos oss, så må vi være romslige, la dem få prøve og feile og slippe til med det som

er deres. Vi kan ikke vente at de skal trives hos oss «gamle» på våre møter, med lange taler og kjedelige sanger. De må få ha sin stil, sin musikk, sine virkemidler og omgangsformer, sin underholdning, sin forkynnelse osv. Noe av det er kanskje vanskelig å svelge for oss, men elsker vi barna og de unge, så tåler vi det. Vi får heller holde for ørene av og til.»

Skal vi føye de unge?

Er dette rett? Er det slik vi elsker våre barn og unge, at vi løper etter dem og disker opp for dem, føyer dem og legger til rette slik at de får det som de vil? Er det våre møteformer som er problemet, vår musikk, våre virkemidler og vår forkynnelse? Er det derfor ikke de unge blir med? Eller finnes det en annen forståelse og en annen vei?

De unge trenger å se seg selv i Guds ords lys

Det som våkner til bevissthet hos barna og de unge er ikke en ren og uskyldig natur, men det er menneskets egenvilje, og den viljen er like egoistisk og syndig som menneskenaturen er det! Derfor holder det ikke å si at det er naturlig. Selvopptattheten, egenrådigheten, trassen og trossen, den er syndig. Å bli selvstendig og voksen og ansvarlig for sine egne handlinger, det er både naturlig og sunt, det er en del av en sunn modningsprosess, men fordi menneskenaturen er syndig, så ut-

folder dette seg også som ulydighet og trass, egenrådighet og krav om å få rom for alt det som er av egen vilje og lyst. Og det er like mye synd hos barn og ungdom, som hos alle andre. Ja, det er desto mer alvorlig når et barn og en ungdom krever å få gjennom sin vilje og krever rom for sitt, for barna og de unge har et særlig bud om å lyde sine foreldre og foresatte, hedre dem og ære dem.

Og det må barna og de unge få høre. Det må mor og far si, det må ungdomsledere og forkynnere si. Barna og de unge må ikke bare bli bevisst sin egenvilje, de må også bli seg bevisst at denne egenviljen er fallen og syndig, med et naturlig fiendskap mot Gud og alt godt. Det vet de ikke av naturen! Å bli seg bevisst dette er syndserkjennelse.

Og det skaper vekkelser hos barnet og den unge når syndserkjennelsen våkner gjennom Guds bud og formaninger til et hellig liv i sannhet og renhet og lydighet mot Gud og foreldre. Da blir selvopptattheten synd, da blir trassen synd, lysten blir synd, ungdommens gjengse samværsformer og musikk og mangt annet som hører verden til blir også da synd. Og mye av det en har ønsket å få aksept for og har stått for blir også synd. Da er det ikke lenger mor og far, lærere og andre voksne, be-dehuset og det som forkynnes der osv som er problemet, men det er *jeg*. Det er ikke mor og fars strenghet som er problemet, men det er

min ulydighet, mine svar og min vrangvilje. Det er ikke Guds bud som er problemet, men det er min manglende vilje til å lyde og følge dem. Tenk, jeg som trodde at jeg ville være en kristen, jeg vil ikke følge Guds bud! Jeg har nok lyst til det på en måte, men samtidig så vil jeg ikke.

Barna trenger vår kjærlighet og vår tid

Denne erkjennelse får ikke barnet og den unge i et øyeblikk, men det er noe som blir til gjennom lang tid og mye kamp. Foreldre og andre må tåle mye kritikk for sneversynthet og manglende forståelse og kjærlighet, og de må tåle mange dørmell og harde ord. Men står de fast og har en slik kjærlighet til barna og de unge at de ikke føyer dem når den syndige egenviljen og trassen krever sitt, men holder fram for dem sannheten, lar barna og de unge speile seg i Guds bud og ikke bare i sitt eget speilbilde eller i hverandre, så kan denne erkjennelse vokse fram hos barnet og den unge. Nå skal det understrekes at uten kjærlighet og tid til samtale og sann omsorg og nød for barna og de unge, så hjelper det lite med klare grenser og fasthet i oppdragelsen. Da skapes det bare vrede, trass og hardhet. Sann kjærlighet knyttes ikke til barnets lydighet, men er der alltid og viser seg kanskje mest når barnet er ulydig. Da får det særlig tid og oppmerksomhet. Det får ikke bare skjenn og

straff, men det får også oppleve at far og mor tar seg tid til å prate og forklare, rettlede og gi uttrykk for omsorg og levende interesse og nød for barnet sitt.

Barnet får be om tilgivelse og oppleve at gjennom tilgivelsen blir alt godt igjen. Barnet får erfare en far og mor som gjerne tilgir og glemmer. Det vonde kan gjøres opp, ryddes bort, gjennom syndenes forlatelse. Når barnet kjenner denne kjærligheten, som alltid er der og ligger under hele forholdet mellom barnet og far og mor, så skapes det noe i barnets hjerte. Det skapes tillit til mor og far, tillit til at de vil meg vel og de ønsker mitt beste. De er ikke bare sinte, men de er glad i meg, ikke bare i de gode stundene, men også når de tukter meg. Ja, de tukter meg nettopp fordi de elsker meg. Og tukten er ikke siste ord, men det er en vei ut av det vonde, syndenes forlatelse. Far og mor vil at det skal være godt, og det blir det først når alt er oppgjort. Det barnet som ikke kjenner denne kjærligheten bak tukten, vil tuktes til ingen nytte. Ja, det kan tuktes til stor og alvorlig skade! Da egges vreden, sinnet og hatet.

Barna og de unge trenger vekkel- se!

Men selv om kjærligheten er der, så vil nok mor og far kunne få høre barnet eller den unge si: «Dere er ikke glade i meg, dere bryr dere ikke om meg. Det gjør derimot den og

den som alltid føyer barna sine, som lar dem få lov til det og det osv.»

Andre kan også kritisere og komme med velmente «råd». De «synes synd» på barna som har så strenge foreldre eller ledere. Da prøves en mors og fars kjærlighet, og slik prøves også en ungdomsleders og forkynners kjærlighet, om det er en kjærlighet som tåler å bli motsagt, skjelt ut, misforstått og løyet på. Det er ikke lett i dag. Det er så mange som ikke vet hva vekkelser er. Når det bryter på hos de unge, blir det skrik og leven. For kjødet vil ikke bøye seg, det koster kamp å nå fram til selverkjennelse, det går ikke uten smerter. Det koster alltid smerter når noe skal bli født!

Og i dag er det mange som vil føye de unge, la dem få rom for sitt, komme med sitt eget og utfolde det etter sine egne tanker. Så får de voksne heller «holde for ørene litt», «være romslige» og «legge bort kjepphestene sine». Da blir det fred og fordragelighet i Guds rike!

Ja, men det blir ikke vekkelser, det blir ikke syndserkjennelse og nød for sin sjel. En får jo kjødet og egenviljen og lysten og verdsligheten og alt med seg på himmelveien. Hva skal en da med vekkelser og omvendelse?

Er barna våre frelst uansett?

Jeg har et bestemt inntrykk av at mange foreldre og kristenledere regner det som selvsagt at barna og de unge er frelst uansett: «De trenger i

hvert fall ikke vekkelser, men bare å høre at de er frelst, at alt er i orden, at Jesus alltid er med dem og går «tett ved sida mi» og at det vil han alltid gjøre, uansett og under alle forhold. En må for all del ikke stille krav til kristeligandel eller komme med ord om hva et kristelig liv er. Det er lovisk. Guds bud er loviske, formninger er loviske, det er da ikke meningen at vi skal leve etter dem? Det er jo loviskhet det! Jesus har jo gjort det, og det får være nok! Det skal jeg slippe, og heldigvis for det! Det ville bli litt av et trelleliv. Tenke seg til å tjene de andre hver tid og stund og forsake all synd og urenheter og bare gjøre det som var godt og rett og hellig og rent. Nei, det er godt at vi er fri fra loven, det er godt at Jesus er glad i syndere og frelser syndere, for da slipper vi heldigvis å ta det så nøye! Ja, det er jo egentlig farlig å ta det for nøye, det er jo egenrettferdighet og fariseisme det.»

Er det slik vi lærer våre barn og unge å tenke?

Guds bud er ufravikelige.

Våre barn og unge, og vi selv for den saks skyld, må få høre at Guds bud er gitt oss for at vi skal leve etter dem. Det er hva Gud krever av oss, og de er ufravikelige. Vi kan ikke stille oss til dem som vi vil. Vil vi til himmelen, vil vi bli frelst, så kan vi ikke la være å innrette våre liv etter Guds bud slik at vi gjør etter dem. Vår synd og vårt fordervede kjød får vi ikke med oss på denne veien, men

det erkjenner jeg heller ikke uten at budet får meg i tale og åpenbarer syndefordervet for meg. Og jeg får heller ikke virkelig bruk for syndenes forlatelse, så lenge syndefordervet ikke i sannhet har gått opp for meg. Evangeliet blir bare selvfølgeligheter som jeg bryr meg lite om, som jeg ikke trenger i det daglige, verken for å tro meg frelst eller i den daglige kamp mot synden og kjødet.

En frigjort ungdom er ikke en ungdom som er fri til å følge sine lyster, fri til å være med på alt og samtidig ha en bråkjekk freidighet i tro på at Gud alltid elsker oss fordi vi er så

verdifulle og enestående. Nei, en frigjort ungdom er satt fri fra Guds dom i samvittigheten ved ordet om syndenes forlatelse i Jesu blod, satt fri til å tjene Gud og andre gjennom et liv etter Guds bud. Da er en fri til **ikke** å følge sine lyster, til **ikke** å følge de andre i deres løp, moten, tidsånden osv. En er fri til å etterfølge Jesus, av kjærlighet og lyst. En er fri til å «være seg selv» i positiv forstand, være seg selv slik en er skapt til å være, frigjort fra trelldommen under kjødet, synden og verden.

L&E

Kjærlighet til den nåværende verden?

Av Jon Espeland

I Det nye testamente leser vi om en mann som het Demas. Jeg slo opp på navnet hans i bibelordboken. «Venn av Paulus» stod det. I Filemon 24 kaller Paulus ham «*min medarbeider*». Det siste apostelen Paulus skriver om sin venn og medarbeider er dette: «*For Demas forlot meg, fordi han fikk kjærlighet til den nåværende verden, og reiste til Tessalonika*». (2Tim 4:10) Så slo jeg opp på Tessalonika i et bibelleksikon: «- våre dagers Saloniki, berømt handelsby i Makedonia».

Demas fikk altså kjærlighet til den nåværende verden og reiste til handelsbyen Tessalonika. Vi vet ikke mer om Demas. Kanskje regnet han seg fortsatt som en kristen? Kanskje slo han seg opp i Tessalonika? - ble handelsmann og tjente gode penger? Kanskje så de andre kristne i Tessalonika opp til denne bror som hadde gjort det så godt, som hadde god økonomi, som kanskje la store sedler i kollektkurven? Kanskje sponset han kristen virksomhet? - Menighetens velgjører?

Vi vet ikke. Men Paulus sier om Demas at han fikk kjærlighet til den nåværende verden. Det var sannheten om Demas' skjulte hjerteliv. Himmellengt og forsakelse måtte vike plass for det som hører denne verden til: Penger, inntjening, god forretning, godt kjøp, god jobb, bil og hus, god utdannelse, livsforsikring, banksparing med skattefradrag, sparing i aksjefond, utbytte, avkastning...

I Demas' munn var det kanskje et kristent vitnesbyrd, - fine og kristelige ord? Men hans hjerte var langt borte fra Herren. Hans hjerte var i bankutskriften, - i avisannonse- ne, - i kjøp og salg, - i lønnsklasser, - i skatteprosent, - i aksjekurser, - på børsen ...

Hvor bor jeg? Jeg bor visst i samme strøk som Demas, på Tessalonikas vestkant? Demas hadde det sikkert godt i Tessalonika, hadde alt han trengte, - og mere til? Kanskje sa han til seg selv: «Jeg er rikt velsignet!»?

Men Paulus da, hvor er han når han forteller dette om Demas? Jo, han sitter i fengsel i Rom og skriver brev til sin venn og medarbeider Timoteus, et brev som også er til deg og meg: «For dette evangelium er det jeg lider ondt, like til det å være lenket som en forbryter. Men Guds

ord er ikke bundet. (...) Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen. Så ligger nå rettferdighetens krans rede for meg, den som Herren, den rettferdige dommer, skal gi meg på den dag — ja, ikke bare meg, men alle som har elsket hans komme.» (2Tim 2:9; 4:7-8)

Dette ble så alvorlig for meg i dag, - jeg som kjenner på et hjerte som gjerne vil reise til Tessalonika med Demas. Må Gud gi meg nåde til å sitte med Paulus i Herrens fengsel, være Herrens fange, elske hans komme - og ikke den nåværende verden.

Jesus sier: «Se, jeg kommer snart.» Da skal han hente «sine fanger». De som er fanget av tidsånden og den nåværende verden blir ikke med!

Blir jeg med? Blir du?

L&E

Kirkebygg i Peru

Siste melding fra Arequipa forteller at det nå har løst seg med tomteproblemene til det nye kirkebygget. Det betyr at byggingen snart kan settes i gang. Vi gleder oss sammen med de nasjonale kristne.

jesp.

Jesus er døren!

Av Lars Fossdal

Strid for å komme inn gjennom den trange dør! For mange, sier jeg dere, skal søke å komme inn og ikke være i stand til det.

Luk 13:24

Når vi er i et rom og ser ei dør på den ene veggen, skjønner vi at det finnes et rom til på den andre sida. Uten døra ville vi ikke ha visst det. Døra frister oss til å se hva som skjuler seg bak den. En dør gjør det mulig å gå fra det ene rommet til det andre - dersom den er åpen.

Er den stengt, må vi bare forbli hvor vi er. Det går ikke an å være i to rom samtidig. Døren setter et skille, - de som er utenfor og de som er innenfor. Rommene kan også være to forskjellige verdener.

Jesus er døren

Denne verden er å ligne med et stort rom hvor vi fødes, vokser opp og lever våre liv. Som rommets bekvemmeligheter er - slik blir og våre liv. På grunn av våre synder er denne verden lagt under forgjengelighet. Vi erfarer det. Selv om den har mye godt å by på, bærer vi alle på en smerte og en lengsel etter det herlige og fullkomne. Evigheten, som er nedlagt i oss, virker slik. Li-

kevel er det ingen som av seg selv søker til Guds «dør» for å bli frelst. Vi prøver andre muligheter for å få tilfredsstilt vår smerte og lengsel.

En himmeldør

Ved Jesu første komme til jord, - ved hans liv og død - satte Gud opp ei dør mellom denne verden og sin verden, - en dør som viser hvem Gud er og at han bor i en verden som er usynlig for oss.

Den som går inn gjennom denne døren får se en ny og annerledes verden, full av himmelske herligheter. Sammenligner vi disse to roms herligheter med hverandre, blir denne verdens herligheter bare verdiløse surrogater.

Menneskets synd resulterte i at vi ble jaget ut av Guds hage i Eden. Synden førte til at vi ikke kan se Guds rike. Våre synder har stengt oss ute fra Guds verden og står som en ugjennomtrengelig vegg mellom oss og Gud.

Ved Jesu liv og død gjorde Gud en dør fra den nærværende verden og like inn til himmelen - der Gud bor. Døren står åpen! Syndere kan gå inn gjennom den.

En åpnet dør

«Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør og ingen kan lukke den til,» sier Jesus. (Åp. 3:7)

Skriften sier at Jesus døde for dine synders skyld. Mennesket Jesus Kristus hadde ingen synder. Etter å ha levd i 33 år på denne jord, fant selv ikke hans fiender noe de kunne dømme ham for. Til slutt dømte de ham fordi han sa at han var Guds sønn. De mente at han ved det spottet Gud.

Også av Gud ble Jesus dømt. Det var fordi Gud hadde lagt dine synder på Jesus. Jesus ble gjort til synd for deg. Han bar dine synder som om han selv hadde begått dem. Derfor ropte han på korset: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» Den forbannelse som du har pådratt deg, rammet Jesus fullt ut. Han som hadde rett til å leve, døde og ble gravlagt. Dette gjorde han frivillig, fordi han elsket både Faderen og deg. «Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner.» (Joh 15:13)

Ved Jesu død ble døren inn til himmelen åpnet for deg. Den står fremdeles åpen om du ikke har gått inn.

Døren er trang

Døren står åpen for alle. Alle er elsket av Jesus og kan gå inn gjen-

nom døren. Likevel sier Guds ord: «Mange skal søke å komme inn og ikke være i stand til det.» (Luk 13:24) Døren er for trang for dem. Det betyr ikke at det er trangt hos Gud eller i Guds hjerte. Jesus døde jo for alle slags syndere, ja til og med røveren som hang på korset, ble frelst like før Jesus døde.

Vi leser aldri i Bibelen om at det var trangt i Jesu hjerte for syndere. Han avviste aldri syndere, men tok imot dem samme hvor usle de var. Nei! Det er ikke trangt i Jesu hjerte for syndere. Men i våre hjerter er det trangt for Jesus og hans rike.

Prisen ble for høy

En rik, ung mann kom til Jesus en dag. Han ville inn gjennom den trange døren. «Gå og selg det du eier, og gi det til de fattige. (...) Kom så og følg meg! Men da den unge mannen hørte dette, gikk han bedrøvet bort, for han var meget rik.» (Matt 19:21-22) Her ser vi at det var trangt i mannens hjerte for Jesus og hans frelse. Han elsket sin rikdom mer enn Jesus. Hvilken kjærlighet er det? Det er i alle fall ingen kjærlighet til Jesus. Det kostet ham for mye å gå gjennom den trange dør.

Selger alt for sin elskede

Kjærligheten selger alt for å få den ene. Den kan ikke leve uten sin elskede. Slik er Jesu kjærlighet til

syndere. Dersom Guds kjærlighet ikke gjengjeldes blir det sorg i Guds hjerte.

Den som tror at en kan elske Gud på lik linje med andre ting, tar feil. Du skal elske Gud *over* alle ting, sier Guds Ord. Det fins ingen annen måte å elske Gud på.

«Den som elsker far eller mor mere enn meg er meg ikke verd,» sier Jesus i Matt 10:37. Den som ikke vil selge *alt* for å bli frelst, kommer aldri inn gjennom døren til himmelen.

Ved den trange dør har Gud sørget for at kun de som elsker Gud kommer inn i himmelen. Der skal kjærligheten bli fullkommen i de troendes liv. Den som elsker synden og verden får ikke komme inn og besmitte og forstyrre den himmelske fred og harmoni som skal råde i evigheters evighet.

Troens rike

Her i tiden er «rommet» på den andre siden av døren usynlig. Å gå gjennom døren er som å gå ut på de 70.000 favners dyp - uten å «se, føle eller kjenne». Guds rike er annerledes enn denne verden. Det er et nåderike, et troens rike. Paulus sa det slik: «Vi vandrer i tro, ikke i beskuelse.» (2Kor 5:7) Riktignok er det slik at den som går inn gjennom døren får nye øyne og kan se Guds rike, men det er kun med troens øy-

ne. Han kan også delvis føle og kjenne det. Den troende ser Guds rike i Guds løfter og i de troende, men fornuften og forstanden fatter det ikke.

Men så en dag, i ett nu, i et øyeblikk, skal Guds rike komme til syne i herlighet. Da skal alle se Guds rike, og de troende skal føle og kjenne det fullt ut. Da skal det usynlige bli synlig, mens det som nå er synlig skal forgå.

Strid for å komme inn

Frelsen er ordnet fullkomment for oss. Jesus har gjort det du skulle gjøre. Han har oppfylt loven for deg. Intet skal legges til det han har gjort og intet skal gjøres om igjen.

Men så erfarer du at det finnes krefter i deg og rundt deg som vil ta fra deg frelsen du har fått i Jesus. Din onde natur, Satan og ondskapens andehær og makter og myndigheter i himmelrommet arbeider aktivt for å få deg tilbake til sin verden. De lokker og frister, anklager og bebreider deg. Fordi de alltid holder på, blir det kamp og strid. Det vet Gud. Derfor sier Bibelen: «Strid for å komme inn gjennom den trange dør,» (Luk 13:24) og «Strid troens gode strid.» (1Tim 6:12) Det skjer ved å holde seg til Guds Ord.

Bli i Ordet og bruk det mot Satans fristelser og anklager! Akt deg som død for synden, men levende

for Gud i Jesus. Lev i lyset med ditt liv, der hvor Guds Sønnns blod renser fra all synd.

Det innebærer at du må leve et «amputert» liv, og «rive ut øyet og hogge av hånden» når de frister deg. Fatt ikke kjærlighet til synden og denne verden, men bli bevart i Jesu kjærlighet hvor «vi elsker fordi han elsket oss først.» (1Joh 4:19) Men noen forlot sin første kjærlighet og falt fra Herren. Djevelen lyktes i sin kamp mot dem.

Ennå står døren åpen

Skriften sier: «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.» (ÅP 3:20) Du lever i en nådetid fordi døren inn til himmelen enda står åpen. Jesus står ved din hjertedør og banker. Han vil inn og holde nattverd med deg. Alt hans, blir ditt! Du skal få holde nattverd med ham, og gi alt ditt til ham!

Hører du han banker? Han vil inn i ditt hjerte for å føre deg inn gjennom døren til sitt rike.

Snart lukkes døren

Snart skal døren lukkes for alltid. Da er det for sent å gå gjennom den. Mange skal da i fortvilelse banke og rope om å få komme inn. Men de skal få til svar: «Jeg sier dere: Jeg vet ikke hvor dere er fra. Gå

bort fra meg, alle dere som gjorde urett.» (Luk 13:27) De hadde ikke gått gjennom døren i nådetiden. De hørte til i denne verden og ikke i Guds rike. De ville ikke la seg gripe av Jesu kjærlighet til å selge alt for å bli frelst.

Er du innenfor?

Har *du* gått inn gjennom døren til Guds rike? Jesus venter på deg! Kanskje spør du: Hvordan kan jeg komme gjennom døren til Guds rike? Det skjer ved å ta i mot Jesu fullkomne frelse av bare nåde. Han vil frelse deg fra synden og denne verden. Skriften sier: «Tro på Herren Jesus, så skal du bli frelst!» (Apg 16:31)

Det blir glede i himmelen når du uforskyldt tar i mot frelsen i Jesus. Da skjer det et under. Gud ikler deg Jesu rettferdighet og dine synder kommer han aldri mere i hu. Da er du er gått inn gjennom døren. Uforskyldt, av bare nåde får du høre til i Guds rike!

L&E

Huskeliste 1999:

Pinsestevne på Moi:
21. - 24. mai

Sommerskole på Fossnes:
14. - 18. juli

Sommerskole på IMI-stølen:
5. - 8. august

Matofferet

Av Per Bergene Holm

Matofferet — et helligjørelsesoffer

Matofferet (3Mos 2 + 6:7-17) er et gaveoffer, et ublodig offer. Selve ordet for matoffer betyr *gave*. Det samme ordet brukes også om skatt i betydningen avgift til kongen. Tien- den er å regne for en slik gave eller skatt.

Matofferet ble båret fram sammen med brennofferet. Det gjaldt blant annet det stadige matofferet som prestene bar fram hver morgen og kveld.

Matofferets deler

Fint mel, ristet korn eller kaker laget av dette hørte med i ethvert matoffer.

Olje (helst olivenolje) og virak (røkelse) hørte også med ved matofferet, bortsett fra når offeret var knyttet til synd eller noe urent. Korn og olje er det viktigste av markens grøde. Derfor kan matofferet også kalles grødeoffer. Virak og røkelse er gjerne et bilde på bønn til Gud, kanskje særlig takkebønn og lovprisning.

Matofferet — en frukt av vårt arbeid og Guds velsignelse

Matofferets bestanddeler er på samme tid både frukt av vårt arbeid og Guds velsignelse, med Guds vel-

signelse som det grunnleggende. Vi skal så, plante og vanne, men det er Gud som gir vekst. Hvis Gud ikke velsigner, arbeider vi forgjeves for «det er Herrens velsignelse som gjør rik, og eget strev legger ikke noe til» (Ords 10:22). Når Guds velsignelse falt bort, falt også kornet og oljen bort og da ble det ikke noe matoffer.

Matoffer — et gaveoffer til takk, pris og ære for Gud

Matofferet ble båret fram som en gave til Herren. Gud trenger ikke mine gaver for å ta imot meg, for jeg eier hans velbehag i Jesus. Likevel er det en trang hos en kristen å gi til Herren av det som Herren har gitt og virket hos ham.

Matofferet til Herren er et påminningsoffer

Våre gaver til Gud skal minne oss om hvem vi har fått alle ting av, hvem som har gitt oss «kornet og mosten og oljen». Frukten av vårt arbeid på jorden er alt sammen Guds gaver. Vi kan så og vanne, men Gud gir vekst. Alt er av Herren, enten det gjelder vår timelige eller åndelige gjerning. Da David samlet inn gaver til byggingen av templet,

priste han Herren og sa: «Av det som din hånd har gitt oss, har vi gitt deg.» (Krøn 29:10-18)

Ved matofferet minner vi også Herren om hans løfter til oss. Derfor er matofferet også en bønn om at Herren må komme meg i hu og se til meg etter sitt løfte og gi meg det jeg trenger for å leve som en kristen, til ære og pris for ham.

David ber i Salme 141:2 til Herren i sin nød: «Herre, jeg kaller på deg, skynd deg til meg! Vend øret til min røst når jeg roper til deg! La min bønn gjelde som røkoffer for ditt åsyn! La mine løftede hender gjelde som et aftenmatoffer!» Det villige sinn som gir seg selv til Herren og vender seg til ham i bønn om hjelp til å leve etter Guds vilje, er et matoffer til Guds behag.

Matofferet er et overflodsoffer — et helliggjørelsesoffer:

Matofferet ble som nevnt lagt til brennofferet, - ikke fordi brennofferet var ufullkomment. Nei, brennofferet var fullkomment. Det ga soning og velbehag hos Gud. Den som bar fram matoffer var rettferdiggjort, og hans stilling kunne ikke bli bedre enn den var. Det var ikke derfor han bar fram matofferet. Nei, matofferet ble **lagt til**, oppå brennofferet.

Ved Jesus er vi rensset fra synd og

eier Guds velbehag fullkomment over våre liv. Jesus gir meg syndenes forlatelse, rettferdighet og hellighet for Gud. I Jesus har jeg alt jeg trenger, - og mye mer! Jeg har ikke bare fått liv hos Jesus, men jeg har fått overflod. «Du dekker bord for meg like for mine fienders øyne. Du salver mitt hode med olje, mitt beger flyter over,» sier David i Salme 23:5.

Vi kunne kalle matofferet for et **helliggjørelsesoffer**. Det er Åndens frukt som bæres fram for Gud, ikke til soning eller rettferdiggjørelse, men som et offer til Guds pris og menneskers gavn. Det er et overflodsoffer, et vitnesbyrd om Guds nådes rikdom og virkekraft.

«Gud er mektig til å gi dere all nåde i **rikelig mål**, for at dere alltid og i alle ting kan ha alt det dere trenger til, og ha **overflod** til all god gjerning.» (2Kor 9:8) Så rik er Guds nåde, det er nok både til meg og nok til å gi. «Dere har jo **overflod** på alt - på tro, på ord, på kunnskap, på iver, og på kjærlighet...» sier apostelen i 2Kor 8:7.

Matofferet åpenbarer ektheten i troen og kjærligheten:

Det er bare den som er rik i Gud og har sitt alt i Jesus, som virkelig kan gi av et villig hjerte, fritt og for intet. Slik er det også med all sann helliggjørelse! Den kommer aldri i

konflikt med å ha sitt alt i Jesus, men springer nettopp ut av et liv i avhengighet av Jesus.

Hvilke gaver er det matofferet symboliserer — hva er vårt matoffer?

Først kan vi ta det helt bokstavelig. Vi skal gi frukten av vårt arbeid, om ikke korn eller olje, så penger vi har tjent. 2Kor 8-9 taler om det. Der tales det om menighetene i Makedonia at «de gav seg selv, først til Herren og så til oss, ved Guds vilje» (2Kor 8:5), og da gav de nettopp av sine penger. Enhver skal gi etter evne, slik det også var ulike matoffer alt etter hvor mye den enkelte hadde. «For dersom villigheten er til stede, da er den til behag etter det den har, og ikke etter det den ikke har!» (2Kor 8:12)

Prestene levde av matofferet:

Gjennom matofferet har Gud på særlig vis villet sørget for dem som har sitt kall i tjenesten for Gud. I 1Kor 9:13-14 sier apostelen Paulus: «Vet dere ikke at de som gjør tjeneste i templet, får sin føde av templet, og de som tjener ved alteret, deler med alteret? Så har også Herren fastsatt for dem som forkynner evangeliet, at de skal leve av evangeliet.» Vi skal gi våre gaver slik at de som har en tjeneste i Guds rike kan leve av sin tjeneste og være fullt opptatt av den. Det er å sette vår ta-

lent ut til pengevekslerne som Jesus taler om i lignelsen, slik at de kan skape forrentning av evangeliet for oss. Det blir vi aldri fattige av!

Ingenting er for lite:

Det er ikke bare våre materielle midler som er vårt matoffer. Det omfatter hele vårt liv med alt vi er og har. Hele vår gjerning og vårt arbeid skal vi gjøre for Herren, til pris og ære for ham og til gavn for vår neste.

Det er ikke sikkert du synes at du har så mye å gi. Du har så lite lys i Guds ord, så lite kjærlighet, så lite utrustning og nådegaver. Da skal du tenke på den fattige enken som profeten Eilsa kom til. «Si meg, hva har du i huset?», spurte profeten. (2Kong 4:2) Det er et ord til deg som synes at du har så lite å gi, du er så fattig. Du skal ta det du har. Så sant du har tatt i mot Jesus og han har tatt bolig i ditt hjerte, så har du alltid noe «i huset», noe du kan fylle i de tomme kar du møter hos de du omgås - «et lite ord om Jesus, en vennlig, utstrakt hånd.» Du skal ikke vente på at du først blir rik, men du skal gi av det du har, selv om du synes det er lite.

Og her ligger det gjemt en hemmelighet. Det du gir til andre, det blir også til liv for deg selv. Det fikk enken i Sarepta erfare. (1Kong 17:10f)

Hun hadde så lite, bare en håndfull mel i ei krukke og litt olje i et krus (matofferets bestanddeler). Men hva sier Elias til enken. Jo, hun skulle ta av det hun hadde og lage det til for ham, og så ble det til mat både for profeten og alle i enkens hus, i lang tid.

Ikke så å forstå at vi blir frelst ved det vi gir, men det holder oss i live likevel. Jeg får leve av det jeg gir til andre. Det vet den som forkynner Guds ord noe om, at nettopp det han deler med andre blir til liv for ham selv.

Matofferet er en frivillig gave:

Jo mer du gir, jo rikere blir du (2Kor 9:6). Gud vil ikke ha noen gni-ergave, den kan du ha for deg selv. Matofferet er en frivillig gave. Derfor må enhver «gi slik som han setter seg fore i sitt hjerte, ikke med ulyst eller av tvang. For Gud elsker en glad giver.» (2Kor 9:7)

Frelste sjeler er det største matoffer:

Det største matoffer vi kan bringe Gud er frelste sjeler. I det siste kapitlet hos Jesaja beskrives hvordan det i den siste tid skal komme gjenløste fra alle hedningefolkene «til matoffer for Herren, på hester, på vogner, i bærestoler ..., slik som Israels barn bærer matofferet i rene kar til Herrens hus.» (Jes 66:20) De frelste fra hedningefolkene sammenlignes

med matofferet som bæres fram for Herren. De gjenløste er en frukt av Jesu gjerning, de er hans matoffer, men de er også en frukt av de troendes gjerning, av Guds folks gjerning, av misjonens gjerning i vid betydning. På samme måte taler Det nye testamente om de frelste som «en førstegrøde for Gud og Lammet.» (Åp 14:4)

Matofferet til Herren måtte *ikke* inneholde surdeig:

Apostelen taler til korinterne i 1Kor 5 om synd som fikk rom i menigheten, og sier i den forbindelse: «Vet dere ikke at en liten surdeig syrer hele deigen? Rens derfor ut den gamle surdeig, så dere kan være en ny deig, siden dere jo er usyret. For vårt påskelam er slaktet, Kristus. Så la oss holde høytid, ikke med gammel surdeig, ikke med ondskapens og lastens surdeig, men med renhets og sannhets usyrede brød!»

Vårt liv kan ikke være til behag for Herren så lenge kjødet, vår gamle syndige natur med sine lyster og laster ikke blir rensset ut. Vårt påskelam er jo slaktet til renselse fra synden, nettopp for at vi skulle være rene og hellige. Det er det vi eier gjennom brennofferet. Er vårt matoffer syret, så vitner det om at vi ikke har del i brennofferet. Uteblir vår helliggjørelse, så vitner det om at vi ikke har del i rettferdiggjørelsen!

Vi er ved Jesus usyret, rene og rettferdige. Og det er denne nye deig, det nye menneske, som vi skal holde høytid med, tre fram for Gud og tjene ham med.

Det vitner om hvor farlig det er når vårt liv og vår gjerning oppblandes med kjødelighet og egenrettferdighet. Det forderver hele vår gjerning, slik at den blir ubrukelig som offer for Gud, og ikke kan være til pris og ære for ham.

Saltet hører med til offeret:

Ethvert matoffer måtte også inneholde salt, for saltet hørte til Guds pakt. (3M 2:13) Dersom ikke maten ble saltet, ble den snart fordervet, utskjemt og ødelagt. Dersom vårt matoffer ikke inneholder salt, vil det ikke være brukelig som matoffer. Jesus taler om at de som hører ham til er jordens salt. I forbindelse med at Jesus i slutten av Mark 9 advarer sine disipler mot å ville være store og formaner dem til å være alles tjenere, ikke bli skyld i andres frafall og at de må stå i mot fristelser, så avslutter han med å si: «Hver og en skal saltes med ild, og hvert offer skal saltes med salt. Salt er en god ting. Men hvis saltet mister sin kraft, hva vil dere da salte det med? Ha salt i dere selv og hold fred med hverandre!»

Her taler Jesus om å saltes med ild. Det må være et bilde på lidelse og nød, trengsel og selvfornektelse i

tjenesten for de andre. Det koster altså å bli saltet, det svir, det innebærer selvfornektelse og lidelse. Men det er det som gjør maten gagnlig for dem som skal spise av den. Skal din gjerning være til gagn for andre og ikke bare tjene deg selv, så må du regne med at det vil koste lidelse og selvfornektelse. Du skal ha salt i deg selv og holde fred med de andre, dvs at du i din gjerning ikke skal være opptatt av å bli stor og kjempe mot de andre, men tvert i mot skal du være opptatt av å tjene og lide for de andre. Bare da kan din gjerning være et matoffer, til glede for andre og til ære for Gud.

Den som ofrer skal ikke spise av matofferet:

På samme måte skal ikke du og jeg ta til oss våre egne gjerninger og leve stort på dem eller rose oss av dem. Det Herren ved sin velsignelse har virket i våre liv, det er til ære for Gud alene og til gagn for vår neste. Gud skulle ha all viraken og det som skulle spises tilfalt prestene som deres livsopphold. Vår helliggjørelse og vår tjeneste er ikke mat for oss, det er Gud og vår neste som skal ha ære og glede av den. I Luk 17:10 sier Jesus: «Slik skal også dere, når dere har gjort alt det som er pålagt dere, si: Vi er unyttige tjenere! Vi har bare gjort det vi var skyldige å gjøre.»

L&E

Hva er Norsk Luthersk Lekmannsmisjon?

§ 1-3 i våre lover lyder slik:

§1: Norsk Luthersk Lekmannsmisjon er en sendetjeneste og et hjem for forkynnere og venner av den luthersk-rosenianske forkynnelsen.

§2: Formålet er å bære evangeliet ut til vårt folk og til hedningene.

§3: Virksomheten skal tuftes på en hel Bibel og vår evangelisk-lutherske bekjennelse.

FØDT I VEKKELSE

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon ble dannet i 1963, og har sin bakgrunn i de vekkelser som Gud sendte over flere deler av landet i 1950- og 60-årene. Det særskilte ved disse vekkelsene var en radikal og frigjørende forkynnelse hvor mange navnekristne våknet opp til nytt liv. Vi tror at det er samme behov i dag for det radikale budskapet som Jesus selv forkynte, - budskapet om at det som skal til for å bli frelst ikke er sterk vilje eller egen bestemmelse, men en ny fødsel. Dette er den Hellige Ånds gjerning ved forkynnelsen av lov og evangelium.

Tre hovedlinjer:

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon blir gjerne omtalt med ordet «**radikal**». Radikal betyr å gå til roten. I den betydning vil vi gjerne være radikale etter tre hovedlinjer:

Den radikale bibellinjen

Vi tror at hele Skriften er Guds inspirerte ord til oss. En kristen kan ikke ha noe

annet bibelsyn enn det Bibelen selv gir oss (Jmfr. 2Tim 3:16 og 2Pet 1:19-21)

Den radikale vekkelseslinjen

Det er ikke nok å lære evangeliet teoretisk rett. Det er grunnleggende forskjell mellom det å vite om og det å gjennomleve Guds ord i lov og evangelium. Et menneske er ikke frelst fordi det

VI TROR AT GUD HAR KALT OSS

Vi tror at det er Herren som har kalt oss til å være med å bringe dette livgivende budskapet ut til vårt folk og folkeslagene. Vårt arbeidsfelt er ubegrenset. Vi tror at Guds ord er kraftig til å gjøre sin gjerning når vi forkynner Ordet slik det står skrevet. Vårt kall er å forkynne korsets dårskap som er Guds kraft til frelse. «Vi forkynner ikke oss selv, men Kristus Jesus som Herre.»

ARBEIDSMETODER

Vi har ikke tro for «nye virkemidler i en ny tid», men vil stå fast på at form og innhold hører nøye sammen. Det er bare forkynnelsen av Guds ord i lov og evangelium som kan føre sjelene fram til sannhets erkjennelse, og vi har ikke tro for å ikle dette ord kjødelige eller verdslige former og rammer. Vårt kall er ikke å nå ungdom eller kirkefremmede med det de har fra før, eller vil ha. Men vi har fått et kall til å gå til alle mennesker med Guds ord, med forkynnelsens dårskap.

har bestemt seg for å bli en kristen, eller fordi det er med i kristelig arbeid. Et Guds barn blir jeg bare ved en ny fødsel. Den nye fødsel skjer ikke som resultat av min egen vilje eller innsats. Den skjer bare ved at Den Hellige Ånd åpenbarer evangeliet om Jesus - Stedfortrederen - for den som har gått konkurs i alt sitt eget frelsesverk.

Den radikale lekmannslinjen

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon vil være en radikal lekmannsbevegelse. Vi tror at det frivillige lekmannsarbeidet og Guds rike i Norge er best tjent med

det gamle arbeidsprinsippet til Ludvig Hope: «I kyrkja, men ikkje under kyrkja.» Vi vil bevare lekfolkets rett til å kalle, innvie og sende heimearbeidere og misjonærer. Vi vil også forsvare ret-

ten til fri nattverd, og klart hevde at det frivillige lekmannsarbeidet på bedehuset er et fullt legitimt kirkelig arbeid, - og på ingen måte annenrangs.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon i dag

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon omfatter foreninger, venneflokker, kontaktpersoner og prekenplasser i Østfold, Oslo, Akershus, Vestfold, Telemark, Agderfylkene, Rogaland, Hordaland, Sogn og Fjordane, Møre og Romsdal, Trøndelagsfylkene og Finnmark.

Forkynnervirksomheten

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon kaller og sender forkynnere til møtevirksomhet i Norge. Det er flere forkynnere som virker frivillig eller på hel- og deltid.

Bibelskolen

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon eier og driver Bibelskolen på Fossnes i Vestfold. Unge og eldre er velkommen til halv- eller helårskurs, evnt. til å følge undervisningen på et kortere opphold.

Ytremisjon

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon har ytremisjonsarbeid i Peru gjennom en samarbeidsavtale med den nasjonale lutherske kirken INEL-Peru. Arbeidet har sin base i Arequipa by og omfatter hovedsaklig radio- og menighetsbyggende arbeid. Lekmannsmisjonen støtter arbeidet økonomisk og åndelig.

Lov og Evangelium

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon gir ut bladet «Lov og Evangelium». Bladet er gratis og blir holdt oppe av frivillige gaver.

Sommerskoler og stevner

Hvert år arrangeres flere sommerskoler, bibelhelger og leirer. Der samles venner av den rosenianske forkynnelsen fra hele landet for å dele Ordet og vennesaamfunnet. På den såkalte hovedsommerskolen avholder Lekmannsmisjonen sitt årsmøte.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen våren 1999

Magnor Sandvær:	Askim, Norheimsund, Tysvær, Vikebygd, Dalekvam, Tana, Arnadal/Andebu, Randaberg, Tørvikbukt, Varaldsøy, Bygland.
Olaf Klavenæs:	Kvelde, Sannidal Askim, Ø.Hedrum/Kodal, Askim.
Per Bergene Holm:	Lebesby, Moi, Randaberg, Norheimsund, Sannidal.
Lars Fossdal:	Sandefjord, Varaldsøy, Kvelde, Soknedal, Surnadal, Moi, Oslo.
Tore Mangelrød:	Oslo, Tyssebotn, Tørvikbygd, Randaberg.
Sven Berglund:	Moi, Flekkerøy, Sunnmøre.
Jon Espeland:	Peru, Varhaug, Nærbø, Sannidal.
Ingar Gangås:	Sannidal, Ø.Hedrum/Kodal, Soknedal, Surnadal, Rindal.
Reidar Linkjendal:	Bygland.
Paul A. Bergene Holm:	Sannidal, Nærbø.
Olaf André Klavenæs:	Askim.
Martin Fjære:	Sannidal, Askim, Dimmelsvik.

*Dype , stille, sterke, milde Guddommsord fra himmelhavn
Kaller, beder, sjeler leder Til den gode hyrdes favn,
Vitner om hva oss er givet: Jesus er vår vei til livet.*

*Drag de mange sjeler bange Til deg ved din Hellig Ånd!
Alle vegne døden segne For din sterke frelserhånd!
Før oss frem på livets veie, Før oss inn til livets eie!*

Med disse versene av Theodor W. Oldenburg vil vi nedbe Guds rike velsignelse over reiseruta. Så lenge vi har guddomsordet fra himmelhavn som samlingspunkt, er det himmelluft og frelsesfryd over samlingene våre. For ordet i 2Tim 2:8 gjelder fortsatt: «Kom Jesus Kristus i hu, han som er oppreist fra de døde, av Davids ætt, etter mitt evangelium.»

Ønsker du møter på ditt hjemsted, så er det fortsatt ledige tidsrom i reiserutene. Detaljerte reiseruter med nøyaktig spesifikasjon sendes mer enn gjerne! Se telefon og adresse til sekretæren, side 2.

Håvar Fjære